

VRĂJITOAREA ÎNALTĂ (‘NALTA)

Într-un ținut îndepărtat,
cam părăsit și-ntunecat,
 trăiau, din vremi demult uitate,
 trei vrăjitoare-un pic ciudate.

Una mai slabă și înaltă
și cu statura dezlânată,
prea știrbă și cu voce groasă,
pe nas c-un neg cam cât o casă,
cu părul lung, nepieptănat,
cu glas dogit, foarte vibrant,
mereu părea nemulțumită,
pe toată lumea cătrănită.

— Ce stați așa, vă tot mirați?!
Eu sunt celebră-ntre confrăți,
chiar dacă sunt, acum, bătrână,
la vrăji am fost, odată, bună.
Precis vă spun c-am fost cândva,
în lumea asta, cineva!

VRĂJITOAREA DURDULIE (SCUNDA)

A doua vrăjitoare rea
vă spun, pe dată, cum era:

prea scundă și un pic cam grasă,
pantofi cu toc purta prin casă,
ușor să poată-ncăleca
pe mătura de lângă ea.

Iar dacă n-avea nicio grabă,
ea fredona cât făcea treabă,
dereticând, făcând curat
sub masă, sub covor, sub pat,
tot măturând ziua întreagă
praful din casă și ogradă.

Făcea vrăji bune în tigaie,
cu untdelemn și seu de oaie,
și-o lingură de lemn tocită –
vreo tocăniță-ncet mocnită.
Prafuri de sare presăra,
cepe întregi, prin vrăji, toca
chiar fără nicio lăcrimare –
asta e vraja cea mai tare!
Apoi, magie-adevărată:
casa era din nou curată!

— Vai, vai, cât poți să fii de toantă!
îi zise Vrăjitoarea 'Naltă.

Nu vezi că, de la măturat,
nuielele ți s-au scurtat?

Nici nu mai cred că poți să zbori
ca altădată, pân' la nori.
Plus că te-ai și cam îngrășat,
stai toată ziua, faci curat,
nu faci nici vrăji și nici mișcare,
ți-e gândul numai la mâncare!
Auzi, cine-a mai pomenit –
m-am tot mirat și tot crucit –
ca vrăjitoarea mea vecină
să fie-o simplă gospodină?!

Chiar și pisica ta-i hrănită,
e gri și mult prea liniștită,
dar pare, parcă, mofturoasă –
cred că mănâncă doar acasă!

Mai am puțin și-nnebunesc,
vrăjile toate le greșesc,
le-ncurc, le uit, le amețesc,
abia de mi le amintesc.
Am fost odată cineva,
dar nu mai am aceeași stea
sub care-am fost când m-am născut –
musai s-o iau de la-nceput,
căci ghidul vrăjilor e nou! –
își zise 'Nalta cu ecou.

Și-mi trebuie și ochelari!
se văicări. Prea mică-mi pari!
Tuu, ce zici, Vrăjitoare Scundă?
Venir-ar dracii să te tundă! –
se răsti baba cea înaltă
la cea ce mătura la poartă.

Pfuii, chiar mă și enervez!
Îmi vine rău, nu pot să crez'
că nobila vrăjitorie
o faci doar în bucătărie!